

Opgave 4

"Redselille og Vidervold".
Folkeviser, ukendt datering.

Tekst 6

Redselille og Vidervold

1. :|: Redselille og hendes kær moder :|:
de træder guldvæven den hårde.
- *Aa ja ja!* -
De træder guldvæven den hårde.
2. Redselille hun træder guldvæven så hårdt,
så mælken den ud af brysterne sprang.
3. Og moderen talte til datteren sin:
„Hvi rinder der mælk af brysterne din’?”
4. „Det er ikke mælk, Eder synes kun så:
det er af den mjød, jeg drak i går.”
5. Hun smak Redselille på hvideren kind:
„Hvorfor vil du lyve for kær moderen din?”
6. Mjøden er brun, men mælken er hvid,
de er ikke nær hinanden lig.”
7. „Det gjør ingen gode at dølgge for dig:
Vidervold han haver lokket mig.”
8. „Og haver hr. Vidervold lokket dig,
så har du ej længer kær moder i mig.
9. Da vil jeg lade ham hænge,
og dig ud af landet bortsende.”
10. Redselille kaster om sig sin kåbe så blå,
så ganger hun hen, hvor hr. Vidervold lå.
11. Hun banked på døren med fingrene små:
„Stat op, Vidervold, tag låsen fra!”
12. „Nej, ingen haver jeg stævne sat,
og ingen lukker jeg i mit kammer i nat.”
13. „Stat op, Vidervold, og luk mig ind!
jeg er Redselille, allerkæreste din.”
14. „Er du Redselille, allerkæresten min,
så gerne står jeg op og lukker dig ind.”
15. Vidervold stod op og lukked hende ind,
han satte hende på forgyldene skrin.

16. „Vidervold, Vidervold ! min moder er vred,
hun vil mig hverken høre eller se.
17. Hun vil lade dig hænge,
og mig ud af landet bortsende.”
18. „Slet ikke så vil jeg hænge for dig,
ej heller skal du af landet for mig.
19. Ikke skal du sendes af landet fra mig,
så længe min grå ganger kan bære dig.
20. Du samler nu alt dit røde guld i skrin,
imedens jeg sadler gråangeren min!”
21. Han skued den hvide, han skued den grå,
den bedste lagde han guldsadelen på.
22. Han rev hendes skørt i fire stykker små,
dem bandt han på hestens ben at gå på.
23. Han løfted Redselille til højen hest,
så red de af gårde, som de kunde bedst.
24. De red så lettelig over den gård,
så de kunde ej høre hans hestetråd.
25. De red så lettelig over den gade,
så de kunde ej høre den hestes plade¹.
26. Han red så lettelig over den bro,
så de kunde ej høre den hestes sko.
27. Og der de kom udi grønningen lund,
da lysted Redselille at hvile en stund.
28. Og der de kom i fageren eng,
da lysted Redselille at rede en seng.
29. „Jeg får så ondt i begge mine sider,
så jeg kan hverken gå eller ride.”
30. Hr. Vidervold breder ud sin kappe så blå,
Redselille sig agter at hvile der på.
31. „Min moder hun havde vel kvinderne fem:
Krist give, jeg havde den ringeste af dem!
32. Min moder hun havde vel kvinderne ni:
Krist give, jeg havde den ringeste af di!”
33. „Du bind et klæde for øjnene mine!
så vil jeg dig hjælpe, som jeg var en kvinde.”

¹ Plade: brynje

34. „Før manden skulde vide af kvindens nød,
langt heller vil jeg ligge i engen død.
35. For oven det bjerg der ligger et slot:
der haver jeg døjet både ondt og godt.
36. For neden det slot der ligger en bro:
der haver jeg slidt både strømper og sko.
37. Alt under den bro, der rinder en strøm:
Krist give, jeg havde en drik udaf den!”
38. Hr. Vidervold var altid sin kæreste tro:
han hentede hende vand i hendes sølvspændte sko.
39. Og da han kom alt til den bro,
da hørte han den nattegal liflig at slå.
40. Og da han kom til den grønne strand,
da sad der en nattegal i træet og sang.
41. „Redselille hun ligger i grønningen død,
med to små sønner udi hendes skød.”
42. „Krist give, jeg vidste, om din tale var sand!
så ville jeg mig drukne i dette vand.”
43. Da hr. Vidervold kom i grønningen eng,
da var det jo sandt, som den nattegal sang.
44. Redselille hun ligger i lunden så rød,
med to små sønner udi hendes skød.
45. Så grov han en grav så dyb og så lang:
der gjorde han hendes kirkegang.
46. Han grov en grav både dyb og bred,
og lagde Redselil og hendes sønner ned.
47. Han tog Redselille med bløderen hånd,
og lagde hende udi graven så kold.
48. Han satte sit sværd så hart imod sten,
at det gjorde ham udi hans hjerte men.
49. Han satte sit sværd så hart imod jord,
at det rykte ham udi hans hjerterod.
50. I røde rosens lund ligger fire lig,
deres sjæle de hviler i himmerig.
– *Aa ja ja!* –
De træder guldvæven den hårde.